

Първа част

Малките ни тайни

Ако искаш да запазиш нещо в тайна,
скрий го и от себе си.

Джордж Оруел, „1984“

ПРОЛОГ

Тя наблюдаваше, това беше дарбата ѝ. Да изчезва в черното, да потъва в сенките зад и между нещата. Само така нещата се виждат такива, каквито са, само тогава хората разкриват истинската си природа. В наши дни всички излъчват като побеснели радиопредаватели, натрапват на света избрана своя версия, изрязана и филтрирана за обществена консумация. Всички режисират грижливо собствената си пиеса. И само когато са сами и уж никой не ги гледа, само тогава маските им падат.

Тя го наблюдаваше от известно време. И ето че маската му започваше да пада.

Той също стоеше в сенките на улицата, изгърбен тъмен силует. Дошъл бе дотук с колата – тя го бе проследила със своята, – обикалял бе като хищник квартала, а после беше паркирал под дърветата. Дълго стоя в колата си, докато вечерта не преля в нощ и светлините в прозорците не започнаха да гаснат една по една. Накрая той излезе от автомобила си, затвори вратата тихо и пресече улицата. Чакаше нещо. Какво чакаше?

Тя го следеше вече от няколко седмици, виждала го бе как люлее децата си в парка, как ходи в един бар за стриптийз посред бял ден, как гледа мач с приятелите си в една кръчма и се напива до оглупяване. Видяла го бе как помага на млада майка с двугодишно хлапе и бебе в количка да пренесе покупките си от колата до входа на къщата си.

Веднъж беше забил някаква жена в един бар наблизо. После двамата се бяхтаха като животни в колата му на паркинга отпред. Малко по-късно той отиде в бакалията и купи храна за семейството си, напълни колата си със сладолед и солени бисквитки, все неща, които децата му обичаха.

Какво ли беше намислил сега?

Наблюдателят само гледа, никога не се намесва. Ала тази нощ тя долавяше гъдела на лошо предчувствие. Чакаше в хладната нощ, търпелива и неподвижна.

Отекна тропот на високи токчета, отчетливо стакато по празната улица. Сърцето ѝ подскочи уплашено. Дали нямаше и друг наоколо? Дали някой не гледаше през прозореца? Не. Само тя. Хората сякаш вече не виждаха. Не се оглеждаха. Гледаха само надолу, към устройството в ръката си. Или навътре, хипнотизирани от движещите се картинки на минало и бъдеще, на страхове и желания, които се точат безспир върху екрана на собствените им умове.

Младата жена беше стройна, с изправена стойка и наперена крачка. Вървеше спокойно по улицата, с ръце в джобовете и с голяма чанта през рамо. Когато той излезе от сенките и застана на пътя ѝ, тя спря рязко и отстъпи крачка назад. Той посегна към нея, сякаш да хване ръката ѝ, но тя се отдръпна.

Казаха си нещо, но думите не стигнаха до наблюдателката. Нещо остро сякаш в началото, после по-кратко. Бяха далече и въздухът донасяше думите им като птиче цвъртене. Какво правеше той? Тръпки на страх полазиха по гърба ѝ.

Мъжът понечи да прегърне младата жена, но тя отново се дръпна. Това не го спря. Приличаше на надвиснало привидение в мрака. Беше много по-едър, силуетът му погълна дребната ѝ снага. Двамата тръгнаха към вратата в нещо като танц, несръчен и нехармоничен в началото. После момичето сякаш се предаде, сгуши се в него. Отключи и двамата влязоха. А улицата отново потъна в тишина.

Наблюдателката стоеше вкаменена, чудеше се как да разтълкува видяното. По-късно, щом осъзнаеше какво е направил той и какво представлява в действителност под маската си, щеше да се намрази, задето не е реагирала, а само се е крила в сенките и е наблюдавала. Щеше да си казва, че тогава още не е знаела. Не е знаела, че под маската се крие чудовище.

1.

СЕЛЕНА

Селена обожаваше преломните моменти, онези особени мигове, когато си на прага на нещо ново, но още не си направил заветната крачка. Безценните мигове между ролите, които играеше в живота си.

Изпусна влака в 17:40, защото деловата ѝ среща се проточи. Още преди да стане от конферентната маса в офиса на клиента ѝ беше ясно, че няма как да се прибере навреме за вечерята със съпруга си Греъм и двете им палави момчета Стивън и Оливър. Наситените часове след вечеря, които включваха къпане, пижами, шумни игри понякога, настървените, но кратки караници между момчетата и може би малко телевизия, ако децата успееш да седнат на дивана за повече от пет минути, всичко това щеше днес да се случи без нея. Селена рядко работеше до късно, държеше да се прибира вкъщи навреме. Колкото и хаотични да бяха вечерите у дома, те пак бяха любимото ѝ време.

Изпусна влака, както можеше да се очаква – дори не си направи труда да стигне до гарата, – и това създаде пространство, несъществуващо преди. Малко повече от два часа между влака в 17:40, който хващаше обикновено, и следващия в 19:45, който щеше да вземе днес, след като свърши още няколко неща в офиса.

И в тази пролука от време тя беше себе си. Не работеше. Не беше майка. Просто беше. Можеше да мисли. А и честно казано, имаше някои неща, върху които да помисли. Неща, жужащи като бял шум в кулисите на ума ѝ.

Излезе от таксито пред офиса си. Есенната вечер беше прохладна. Шумът на града я заля, маниакалната врява на потока от хора, поели към дома след дългия работен ден. После тя се озова в покоя на тихото фоайе с мраморните подове и лъскавите стени. Селена кимна на портиера, който я познаваше, после плъзна картата си през четеца при турникетите. Качи се в асансьора сама и потегли нагоре.

Пулсът ѝ се ускори в кабинката, устата ѝ пресъхна. Голямата чанта тежеше на рамото ѝ, чак мускулите я боляха. Не беше изпуснала влака нарочно, просто клиентът се оказа приказлив, а тя не искаше да го прекъсва.

Но.

Офисът беше празен. Издателската къща имаше малоброен персонал, най-вече хора със семейства. Много от тях си тръгнаха по обяд, за да вземат децата си от училище, а следобед работеха от къщи. Бет, нейната шефка и отколешна най-добра приятелка, беше уредила нещата така, че служителите ѝ хем да си вършат работата добре, хем да се грижат за семействата си. Чак да не повярваш. Рядко се срещаха места с толкова приятна работна атмосфера.

Селена не запали осветлението в офиса, вместо това се загледа в красивата гледка на грейналия град през големия прозорец. Изхлузи чантата от рамото си и страните ѝ се сгорещиха. Съблече сакото, седна на бюрото си и си пое дълбоко дъх, преди да отвори лаптопа.

Минаваше шест и петнайсет. Момчетата вече са вечеряли. А предвид колко организирана беше Дженива, бавачката им, Оливър и Стивън сигурно вече бяха изкъпани и по пижами. Най-вероятно сега седяха кротко пред телевизора.

Селена се облегна назад в ергономичния стол и той потъна приятно под тежестта ѝ.

Не е като да бе крила камерата. Не точно. Бяха казали на Дженива за камерите в къщата – една на първия и една на втория етаж. Селена само беше преместила онази от стаята на момчетата, без да каже нито на Греъм, нито на Дженива.

Изчака още миг. Бюрото ѝ бе отрупано със снимки на момчетата и Греъм, рисунки от училище и керамичния бухал, който Оливър беше направил самичък на лагера по изкуства. Селена взе безформеното гланцирано нещо – Оливър беше издълбал името си отдолу, в глината. Плъзна пръст по кривото „О“ и по още по-кривото „Ъ“. Отнякъде долетя звук на прахосмукачка.

Сватбената им снимка – нейната усмивка грее, а Греъм е великолепен в класическия си фрак. Беше ѝ шепнал на ухо, докато фотографът ги снимаше – смешни, мръсни нещица. А после каза: „Това е най-хубавият ден в живота ми“. Дъхът му в ухото ѝ, ръцете му около нея. Цялото ѝ тяло трептеше от щастие и страст. Минали бяха почти десет години оттогава. А сякаш е било миг, един удар на сърцето, един дъх, вдишан и издишан.

Селена остави снимката. После кликна върху приложението, с чиято помощ щеше да види на лаптопа си видеото от камерата, която беше преместила в стаята за игра.

Мина още миг, докато видеото се зареди.

Селена не се изненада от видяното.

Греъм, нейният съпруг, чукаше Дженива, нейната бавачка, върху мекото килимче с шарени картинки, което Селена и Греъм бяха избрали заедно и след много колебания в ИКЕА.

Звукът беше изключен, което ѝ спести пъшкането им.

Кога беше започнала да ги подозира? Преди две седмици или там някъде. Хвана ги как се гледат. Само за миг, за част от мига, нещо бе прекосило лицата им.

Не, беше си помислила тогава, не е възможно.

Но въпреки това премести камерата от спалнята на момчетата в стаята за игра.

Сега ги гледаше за втори път. Заля я странно спокойствие, апатия някаква, сякаш всичко това не я засягаше.

Дженива дори не беше толкова хубава, помисли си Селена, докато гледаше младата жена с лъскава руса коса и зачервени бузи. Наведе се към екрана, за да види по-ясно момичето. Да, привлекателна млада жена, без съмнение. Но не по-привлекателна от Селена.

Добре. Другата жена беше малко по-млада, но само с няколко години. Да, може би имаше известна мекота в нея, която липсваше на Селена, мекота и свежест. Но не беше нищо особено. Всъщност, приятната ѝ, но не твърде привлекателна външност беше точка в нейна полза, когато Селена обмисляше кандидатурата ѝ за бавачка. Дженива изглеждаше прилично, беше умна, имаше сериозен професионален опит в отглеждането на деца и дълъг списък с отлични препоръки. Не беше някоя сексбомба. Нито някое червящо се момиченце на двайсет и нещо с лъскави устни и татуировки на неподходящи места, за което Селена да съжалява впоследствие. Повечето жени не бяха толкова глупави, че да вкарат в дома си гореща, млада мацка. Просто не се правеше така.

Освен това Селена познаваше Дженива от по-рано и си мечтаеше да я наеме. Запознали се бяха на детската площадка, когато Селена остана с момчетата вкъщи, през първата година. Работата, пътуването, бързането да вземе децата от детската градина, балансирането между куп неща, което никога не се получаваше докрай. Двамата с Греъм решиха Селена да си остане у дома за известно време... за неопределено време. Можеха да си го позволят, защото Греъм печелеше добре. Е, нямаше да карат рейндж роувъри и нямаше да пътуват до езерото Тахо всяка пролетна ваканция. Но щяха да се справят без проблем.

Селена направо се влюби в Дженива и как се държеше младата жена с момчетата на семейство Такър, Райън и Чад. Беше сладка, но твърда; подготвена, но не противна. Момчетата я слушаха. „Мен гледайте“, казваше с усмивка тя и хлапетата точно това правеха. Дженива не беше като другите бавачки в парка – млади момичета, забили носове в телефоните си, докато поверениците им тичат като изтървани или на свой ред зяпат зомбирани устройствата си. Не, Дженива люлееше децата, играеше с тях на криеница и така нататък.

Освен това не беше чак толкова хубава.

Имаше приятни черти – малко носле и плътни устни, очи като на сърна с дълги, тъмни ресници, хубава фигура, една идея по-закръглена от общоприетото. Едра, както би казал бащата на Селена. Но нищо грубо, а просто силна жена в добро здраве. Селена беше висока и слаба, генетичен бонус, за който беше дълбоко благодарна, защото Бог ѝ беше свидетел, че вече нямаше никакво време да полага усилия в тази посока.

Увеличи малко звука и се заслуша в стоновете им. Звучаха ли... пресилени?

Спомни си как двете с Дженива си говореха почти всеки ден на площадката. Оливър и Стивън, момчетата на Селена, я обожаваха. „Дженива ще дойде ли на площадката?“ Така питаше често Оливър, по-големият, докато отиваха към парка. „Вероятно“ – отговаряше Селена и си мислеше колко хубаво би било, ако имаше бавачка като Дженива, пък било то и на половин работен ден. Някой, при когото да оставя спокойно децата си. Не че ѝ тежеше да си стои у дома. Не че ѝ липсваше работата. Никога не беше страдала от излишните амбиции да се докаже професионално, с които се тормозеха повечето ѝ приятелки. Просто не ѝ идваше отвътре. Да, харесваше ѝ да работи, приятна ѝ беше независимостта, общуването с колегите, усещането, че си се справил добре. Парите също. Но никога не беше превръщала работата в центъра на своята вселена.

Греъм: „О, да. Толкова е хубаво.“

Селена изключи отново звука. После взе една снимка на момчетата и я вдигна пред екрана, така че да не го вижда. Загледа се в зачервените им, щастливи личица.

За разлика от работата, майчинството беше центърът на нейната вселена. Всичко, свързано с децата, беше важно – да им готви, да поддържа къщата в идеален ред, да ги води и взема от училище и извънкласните занимания, да не пропуска профилактичен преглед и ваксина при педиатърката, да ги води редовно на фризьор за подстрижка. Не пропускаше родителска среща и училищни събития. Това не беше секси. И невинаги беше лесно. А и не се ползваше с особено обществено уважение, нека си го кажем честно. Но Селена откриваше във всичко това удовлетворение, което не беше намирала другаде.

А после Греъм неочаквано – е, винаги е неочаквано, като си помислиш – остана без работа. Вината не беше негова. Издателската дейност се свиваше от години и неговата голяма заплата се оказа непосилна за затруднената агенция за авторски права. През същата онази седмица, по време на едно коктейлно парти, старата приятелка на Селена, Бет, по някаква случайност ѝ направи страхотно предложение за работа – лицензионен директор в нейната издателска къща. Позицията вървеше с голяма заплата, по-голяма от тази на Греъм, плюс премии. Това, разбира се, означаваше, че трябва да наемат бавачка. Защото Греъм, така де, не беше създаден да гледа деца. „А и търсенето на работа отнема много време, Слънце.“

Затова Селена реши, че е ударила шестлица от тотото, когато на следващия ден в парка, докато самата тя се чудеше как да реши нововъзникналия проблем, Дженива ѝ сподели, че е на път да остане без работа. Госпожа Такър решила да си остане къщи за няколко години.

Когато нещата ти се уреждат лесно, почти от само себе си, значи си яхнал вълната на късмета, нали така? Селена щеше да приеме предложението на Бет. Не че точно това искаше. Но когато се налага, правиш каквото трябва, нали така? Греъм щеше да си намери нова работа. Така че не беше завинаги... макар че парите бяха наистина добри.

Камерата беше поставена така, че Селена виждаше отлично Дженива – която очевидно обичаше да е отгоре. Дали беше само плод на въображението ѝ? Дженива май изнасяше представление. Не че не се стараеше – ако се съдеше по физиономията ѝ и движението на устните, явно издаваше всички подходящи за случая звуци.

Камерата на долния етаж показваше, че момчетата гледат заплени „Ловци на тролове“, анимационно филмче по Нетфликс. И двамата бяха изкъпани, нахранени, по пижамки и чакаха Селена.

Дженива се справяше безупречно с децата, не че това имаше значение предвид случващото се на горния етаж. Но Селена ѝ беше искрено благодарна, че не е от бавачките, които се опитват да заместят майката. Веднага щом Селена се прибереше след работа, Дженива бързаше да си тръгне, понякога още преди Селена да се е преоблякла. Къщата винаги беше чиста, момчетата – относително спокойни, доколкото това е възможно за палави деца на пет и на седем. Но поне не крещяха и не скачаха като дивачета, както ставаше винаги, когато Греъм беше на волана. В редките случаи, когато децата оставаха при него, Селена ги заварваше мръсни и превъзбудени. Греъм си мислеше, че им е пръв приятел, и се държеше повече като безотговорен по-голям брат, отколкото като родител.

Като сега. Чукаше бавачката в стаята за игри, докато малките му синове гледаха телевизия на долния етаж.

Не трябваше ли да е по-ядосана, питаше се Селена.

Този въпрос беше в главата ѝ като жужене на нахална муха от три дни насам, когато ги беше гледала за пръв път. Едва доловимо жужене, нещо, което тя отхвърляше упорито, потискаше го пак и пак, и пак. Защо не плачеше от гняв, от ревност, от жилото на предателството? Защо не беше хукнала бясна към къщи още тогава, преди три дни, защо не беше изхвърлила съпруга си и не беше уволнила Дженива? Така би постъпил всеки на нейно място.

Но след онзи първи път Селена усещаше единствено апатия, долна и безсърдечна безчувственост. Или не. Защото под този апатичен слой имаше нещо друго.

Дженива отметна глава назад от удоволствие. По лицето на Греъм се четеше онази позната безпомощност, която смекчаваше чертите му точно преди кулминацията – повдигаше леко вежди, клепачите му натежаваха като на цигулар, потънал в музиката. Селена си даде сметка, че стиска подлакътниците на стола толкова силно, че ръцете я болят.

Смътно съзнаваше и друго едно чувство, което беше потискало дълго, много преди това сега. По някое време след раждането на второто им дете тя разви непоносимост към съпруга си. Не през цялото време. Но случеше ли се, буквално я оставяше без дъх – как вечно я прекъсваше, когато разказва нещо, как ѝ висеше на главата в кухнята и ѝ даваше непоискани съвети за дреболии, как твърдеше, че помага с къщната работа, което не беше вярно. Никак. От друга страна, същото се случваше с повечето двойки, които отдавна са заедно. А след това Греъм остана без работа... което не го стресна особено, в интерес на истината.

„Е, време ми беше за промяна. А и ти все казваш, че работата ти липсва.“

Беше ли го казвала? Едва ли, защото работата не ѝ липсваше.

Малко след това, когато започна да го заварва с все същите спортни гащета, а проверката на търсенията в браузъра на домашния компютър показва, че Греъм изобщо не си търси работа, Селена започна да го мрази, мъничко. А после и повече. Онзи забавен и чаровен мъж с фрака, който я караше да се смее и да тръпне от удоволствие, този мъж беше като сън, който смътно помнеше.

Наведе се да увеличи отново звука, чу го да стене под Дженива и омразата ѝ стана първична. За пръв път в живота си разбра как е възможно да убиеш някого – женени хора, които някога са се обичали със страст и отдаденост, венчали са се сред сълзи на щастие, ходили са на вълшебен меден месец, родили са красиви деца, изградили са си чудесен живот.

Онова нещо, което дебнеше в нея, онова нещо тропаше да излезе. Тя го чуваше. Но не можеше да го почувства докрай.

От доста време го караше на автопилот с Греъм, правеше всичко необходимо, макар и неохотно. Дори да беше забелязал тази нейна дистанцираност, той не каза нищо. Не ѝ изневеряваше за пръв път, впрочем. Но Селена беше повярвала, че това е останало зад гърба им. Ходили бяха на семеен терапевт, давани бяха обещания през сълзи. Тя му беше простила и си беше дала зелена светлина отново да му повярва. Което очевидно е било глупаво от нейна страна.

– Греъм.

Гласът стресна Селена, върна я рязко към настоящия момент.

Дженива беше станала от съпруга ѝ и вече си беше смъкнала полата. И двата пъти актът на изневярата беше последван от бързо навличане на дрехи, отклонени очи и намръщени лица. Поне бяха така добри да не се излежават след секса, да не се гушкат на пода в стаята за игри.

– Това трябва да спре – каза Дженива. Селена ясно долови в гласа ѝ нотки на срам и съжаление. Браво. Браво на теб, Дженива!

Греъм си обу панталона, седна на дивана и зарови лице в шепите си.

– Знам – каза той с приглушен глас.

– Имаш чудесно семейство. Красив живот. А това е... гадно – каза Дженива с пламнало лице.

О, Дженива – помисли си налудничаво Селена, – моля те, не напускай.

– Мисля да си подам предизвестието – каза Дженива.

Греъм вдигна глава поразен.

– Боже, не. Не го прави.

Селена се изсмя с глас. О, не, това не беше от любов. Греъм не се боеше, че ще изгуби младата и сладка Дженива. Беше ужасен до дъното на душата си, че ще трябва сам да се грижи за Стивън и Оливър, докато „си търси нова работа“.

– Селена разчита на теб – каза той. – Цени те толкова много.

Дженива се изсмя, което накара и Селена да се усмихне, за миг поне. Така де, как беше възможно още да харесва жената, която току-що се беше чукала със съпруга ѝ? Явно си губеше ума. Така става с работещите майки, губят здравия си разум.

– Дълбоко се съмнявам, че би ми благодарила за това – натърти на последната дума Дженива.

– Права си. – Греъм беше преbledнял от срам, търкаше с ръка челюстта си. И Селена го видя – нейния съпруг, най-добрия ѝ приятел, бащата на децата ѝ. Той още беше там. А не художествена измислица, която сама е сътворила.

– Тогава... – Дженива уви ръце около себе си и тръгна към вратата. – Трябва да се задържаш по-малко в къщата. Трябва да си намериш работа.

– Добре – каза той. Косата му беше рошава, май не се беше бръснал от дни.

Какво намираше в него Дженива? Ама наистина? Греъм и Селена поне имаха минало, любовната им история беше като от романите, пътували бяха много и надалеч, животът им у дома доскоро беше чудесен. Изневерите му преди тази бяха относително дребни провинения. Поне така си беше казала Селена – че са били забегки, а не извънбрачни връзки. До неотдавна Греъм беше добър съпруг, който издържаше семейството си. Беше и най-добрият ѝ приятел, първо с него споделяше всичко. Забавен. Чаровен. Умен. Дори сега, в този грозен момент, ѝ идеше да му звънне по телефона и да му се оплаче от чудовищния си съпруг, който чука бавачката. Той със сигурност щеше да ѝ даде добър съвет.

– Не е добре, когато мъжете си остават у дома – продължаваше Дженива. – Виждала съм го много пъти в последните години. Просто... не се получава.

– Да... – каза отново той, още по-умърлушен. Бедната Дженива. Не си даваше сметка, че ще трябва да бави и него.

Селена затвори лаптопа с повече сила от очакваното, напъха го в калъфа и го прибра в чантата си. Наметна тъмното си вълнено сако, стомахът ѝ се бунтуваше.

Наистина беше гневна, наранена, предадена – знаеше това. Тези чувства дремеха като лава в дълбока пропаст и бълбукаха кротко. Но напрежението постепенно се засилваше. Беше си такава по принцип – спокойна на повърхността, къкреща в дълбините. Потискаше нещата... докато не ѝ прекипеше. Изригванията ѝ бяха епични.

Докато излезе на улицата, пак я бе затиснала сивата безчувственост. Градът беше претъпкан, истинска блъсканица. Тя си проби път по улиците до метрото, после през пълната с хора станция до перона и в последния миг успя да се качи на влака за вкъщи.

Вървеше през вагоните, влакчето изсъска с явното намерение да потегли, после спря.

Ето там. Свободно място до млада жена, която за миг ѝ се стори позната. Беше с права черна коса, очи с цвят на кафе и лека усмивка на червените устни. Стройна и елегантна – Селена я хареса дори от разстояние. Като видя, че Селена се отправя към нея, младата жена дръпна чантата си от свободната седалка. Селена се отпусна тежко на мястото с въздишка. Стискаше в ръка списание „Пийпъл“. Искаше само едно – да се изгуби в лъскавите страници и да остане там през следващите четиресет минути, благословено бягство от реалните проблеми.

– Тежък ден? – попита непознатата. Изражението ѝ, кривата усмивка на пълните устни и блясъкът в тъмните очи подсказваха, че знае за какво говори. Че е минавала през същото. И че ще схване вица, какъвто и да е той.

Селена се изсмя тихичко.

– Представа си нямате.

2.

АН

Това беше грешка от самото начало и Ан го знаеше, нямаше съмнение. Забранено е да спиш с шефа си. Това би трябвало да е сред най-важните неща, на които майките учат дъщерите си. Дъвчи добре храната. Оглеждай се и на двете страни, когато пресичаш. Не чукай прекия си началник, без значение колко е готин, богат или чаровен. Не че майката на Ан я беше научила и на едно полезно нещо.

Както и да е, така стояха нещата. Отново. Слагаха ѝ го отзад, наведена над дивана в ъгловия офис на шефа с прекрасните гледки към града. Светът беше като море от светлинки. Опита се да изпита наслада. Но както се случваше обикновено, просто скучаеше. Издаваше всички подобаващи звуци, разбира се. Знаеше как да се преструва.

– О, боже мой, Ан. Толкова си секси.

Той тласна надълбоко и изпъшка.

Когато за пръв път започна да я сваля, Ан реши, че се шегува... или че не е на себе си. Летяха заедно до Вашингтон с надеждата да привлекат важен клиент, който обмисляше да смени инвестиционната си фирма. След вечерята с клиента, докато пътуваха с такси към хотела и докато говореше по телефона със съпругата си, Хю сложи ръка върху бедрото на Ан. Направи го, без дори да я погледне, и в първия миг тя реши, че просто се е разсеял или нещо такова. Понякога беше такъв, разсеян. Твърде фамилиарен освен това. И все забравяше нещо.

Ръката му се плъзна нагоре по бедрото ѝ. Ан не смееше да мръдне. Като животинче под погледа на хищник. Хю приключи разговора си, а Ан се надяваше да осъзнае какво прави и да дръпне ръката си като опарен.

„Опа! Прощавай, Ан!“ – това би трябвало да каже, искрено ужасен от неволната си грешка.

Обаче не. Ръката му се плъзна още по-нагоре.

– Грешно ли разчитам сигналите? – попита той с нисък глас.

Пауза. Повечето хора биха си помислили следното: „Бедната Ан! Бои се да не остане без работа и затова отстъпва пред хищника.“

В действителност Ан си мислеше следното: „Как мога да използвам това в своя полза?“ Тя наистина се стараяше да си върши работата добре, поне донякъде. Но явно и за това папа беше прав като за много други неща. Ако ти не пишеш правилата на играта, значи някой друг ги пише вместо теб.

Възможно ли е подсъзнателно да е изпращала сигнали? Не е изключено. Да. Може би папа е бил прав и за това. Дори да се опитваш, няма как да надскочиш себе си.

Натисках се в таксито като абитуриенти след бала, после минах през фоайето на хотел „Риц“ на почтено разстояние един от друг. Още на вратата на стаята ѝ той ѝ се нахвърли. Пак добре, помисли си Ан, че е със секси белъо и си е обръснала краката.

Онази нощ тя осигури на Хю – с посребрената коса, атлетичното тяло и плоския корем – страхотно преживяване. Както и много пъти след това. Обичаше тя да е отгоре. Хю беше щедър любовник, винаги я питаше „така добре ли е“ и „хубаво ли ти е“. Обичаше да споделя: „С Кейт... женени сме толкова отдавна. И двамата си имаме... апетити.“ Ан пет пари не даваше за брака му.

Работата беше там, че тя не вярваше в нещата, които другите хора явно ценяха високо. Вярност... сериозно? Какво, очаква се да желаеш само един човек през целия си живот? Брак. Нима имаше нещо друго, така обречено по подразбиране на провал, разочарование, ерозия? Хайде стига. Хората бяха животни. От първия до последния бяха разгонени хищни зверове. Мъже. Жени. Цялото общество се крепеше на тънки като паяжина и напълно произволни закони и морални норми, които подлежах на постоянна промяна въпреки желанието на хората да се придържат към тях. Всички вечно се движеха по ръба на позволеното.

Ан нито очакваше Хю да се влюби в нея, нито го окуражаваше. Всъщност, тя почти не говореше. Слушаше и издаваше съответните одобрителни звуци. И да беше забелязал любовникът ѝ, че тя не му е казала почти нищо за себе си, не го показва. Но иначе определено се влюби в нея. Кое то усложни нещата.

Най-сетне приключил, той я стискаше през кръста и май ронеше сълзи. Притискаше я с тежестта си. Хю често ставаше емоционален след секс. Обикновено тя нямаше нищо против. Обаче това със сълзите си беше обратно. Тя го мушна леко с лакът и той я пушна. Ан смъкна полата си надолу, а той я придърпа в прегръдките си.

Тя го прегръща миг-два, после изтри с палец очите му, изпи с устни сълзите. Защото знаеше, че той това иска. Имаше тази специална дарба, да усеща какво искат хората, какво искат дълбоко в себе си, и да им дава въпросното нещо за известно време. И точно затова Хю се беше влюбил. Важеше за всички, впрочем. Хю обичаше да получава каквото иска, дори сам да не знаеше какво точно е то.

Когато той най-сетне се дръпна от нея, Ан погледна призрачното си отражение в тъмния прозорец и изтри размазаното си червило.

– Ще я напусна – каза Хю. Тръсна се на един от меките дивани. Беше висок и елегантен, дрехите му бяха шити по поръчка от първокласни платове. Тази вечер копринената му вратовръзка беше разхлабена, памучната риза – намачкана, черните панталони от най-фина вълна още изглеждаха добре. Всички дрехи, дори белият екип за тенис, му стояха великолепно.

Тя се усмихна и отиде да седне до него. Той я целуна, устните му бяха солени и сладки.

– Време е. Не мога повече така – добави той.

Не го казваше за пръв път. При последния им разговор на тази тема, когато Ан се опита да го разубеди, той стисна твърде силно китките ѝ в опит да я спре, да я задържи. Имаше нещо в очите му тогава, нещо ярко и твърдо. Отчаяние. Ан не искаше и тази вечер да ѝ се лепва. Да си излива емоциите.

– Добре – каза тя и прокара пръсти през косата му. – Да.

Защото той това искаше да чуе, от това имаше нужда. Ако не даваш на хората каквото искат, те се ядосват. Или се отдръпват. И тогава играта става по-трудна или я губиш напълно.

– Ще заминем някъде далече – каза той и плъзна пръст по линията на челюстта ѝ. Защото и двамата щяха да останат без работа, разбира се. Кейт, съпругата на Хю, притежаваше и ръководеше инвестиционната фирма, наследила беше компанията от легендарния си баща.

Братята ѝ бяха в борда на директорите. Те никога не бяха харесвали Хю (което беше една от любимите му теми за след секс, как братята на Кейт не го уважавали). – Ще заминем на дълго пътешествие в чужбина и после ще видим. Ще започнем начисто и двамата. Какво ще кажеш?

– Разбира се – отвърна тя. – Би било чудесно.

Ан харесваше работата си. Когато си подаде документите и се яви на събеседването, искрено искаше да работи за тази компания. Числата ѝ говореха, инвестициите бяха прекрасно съчетание от логика и магия. Колкото до работата с клиентите, тя приличаше на игра – да убедиш разни хора да ти поверят парите си срещу обещанието да ги умножиш. Освен това уважаваше и харесваше шефката си, съпругата на своя любовник, Кейт. Властна и интелигентна жена.

Може би трябваше обаче да помисли за всичко това преди да поддаде пред авансите на Хю. Той далеч не беше най-силният играч. Явно си беше направила грешно сметката или изобщо не я беше направила. Понякога Ан допускаше такива грешки, позволяваше играта да води нея, вместо обратното. Папа наричаше това автосаботаж. „Понякога, миличка, ми се струва, че не го правиш от сърце.“ Може и за това да е бил прав.

– Оф – каза Хю, дръпна се и си погледна часовника. – Закъснявам. Трябва да се преоблека. Кейт ще ме чака на благотворителната вечеря.

Ан стана, прекоси просторния офис, извади фрака му от гардероба и го преметна внимателно през облегалката на дивана. Още една изключително красива дреха, тежка и мека като коприна. Ан прокара нежно пръсти по ревера. Хю стана и тя му помогна да се преоблече, сложи старите му дрехи на закачалка и ги прибра в гардероба. Оправи му вратовръзката. В сърцето си Хю беше малко момченце. Искаше някой да се грижи за него, да му помага. Може би всички хора бяха такива.

– Изглеждаш чудесно – каза тя и го целуна. – Приятно прекарване.

Той я погледна продължително, очите му пак се напълниха със сълзи. После каза:

– Скоро тази шарада ще свърши.

Тя сложи нежно ръка на бузата му, усмихна се възможно най-сладко и понечи да си тръгне.

– Ан – каза той и я стисна над лакътя. – Обичам те.

Тя никога не му отвърщаше със същото, не точно. Отговаряше с „и аз“ или му изпращаше влюбено емотиконче, ако си пишеха. Понякога само му пращаше въздушна целувка. Той или не забелязваше, или беше твърде горделив, за да я попита – защо никога не му го казва в прав текст и дали наистина го обича. Но Ан смяташе, че причината е друга – Хю чуваше и виждаше само каквото му се искаше да чуе и да види.

Тя отскубна ръката си от неговата и му прати въздушна целувка.

– Приятна вечер, Хю.

Телефонът му иззвъня и той прие обаждането, без да откъсва поглед от Ан.

– Идвам, скъпа – каза той, завъртя очи и се извърна. – Забавих се с един клиент.

Ан си тръгна, гласът му я последва по коридора.

Влезе в офиса си да си прибере нещата, стомахът ѝ – стегнат на възел. Усещаше, че късметът скоро ще ѝ изневери. Не знаеше откъде идва това усещане. Но имаше упоритото чувство, че няма да се получи – че няма да е толкова лесно Хю да напусне Кейт или че на някакво ниво той всъщност не иска да го направи, че щом ситуацията стигне до критичния момент, тя ще е

единствената прецакана. Да, вероятно щяха да я уволнят. Но нямаше да е пълна загуба. Това можеше да го уреди и щеше да го уреди.

Имаше някаква самота, кухо усещане, което се появяваше в края. Искаше ѝ се да се обади на папа, да го обсъди с него. Вместо това телефонът ѝ издаде тих звук за прието съобщение. Текстът я подразни.

„Това не е редно – гласеше съобщението. – Не искам да го правя повече.“

„Действай по план – написа в отговор тя. – Твърде късно е да биеш отбой.“

Странно как се получи. В критичния момент се бе наложило сама да даде съвета, от който се нуждаеше. Ученикът се превръщаше в учител. Папа несъмнено би останал доволен.